

„Magas hőfokú, perzselő történetek
egy nagyszerű író tollából.”

– On Sai

A HOLD VONZÁSA

H E T E I R A

finep
selection

H E T E I R A

A HOLD VONZÁSA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Mindenkinék, aki fanficet ír vagy olvas

VÉRFAKAS

A SZOMSZÉDOM

FENRIR NYŰSZÍTETT, ÉS KAPARTA AZ AJTÓT. Lise összevonta a szemöldökét. Ma már sétáltak egy hatalmasat a közeli erdőben, és a kutya ilyenkor a rohangálástól elpilledve a kanapén szokott durmolni. Lehetőleg úgy, hogy Lisének külön kihívás legyen leülni mellé.

– Mi a gond, kicsim? – guggolt a kutya mellé. Fenrir a tenyerébe dugta az orrát, beleszuszogott, aztán újra az ajtóhoz fordult, és nyüszögött kicsit. Nagyon gyanús. Lise kinyitotta az ajtót, hátha sürgős lepisilnivaló akad odakint, de az igazság az, hogy a kutyája sosem kérdzkedett ki így. Lise sok időt és energiát fektetett a közös tanulásba – ez volt a feltétele annak, hogy a kutyával együtt mehessen dolgozni –, ami alatt alaposan kiismerte Fenrir minden jelzését, a hatalmas, szürkésfémér husky pedig nagyon is szófogadóvá vált.

Most mégis odaszaladt a sövényhez, de csak azért, hogy az orrát átfúrja az ágak között, és morogva figyelje a szomszéd házat.

Lise összefogta magán a kardigánját, és ráérősen követte a kutyát. Azt már korábban hallotta a közelben lakóktól, hogy a szomszéd ház végre elkelt, és amikor visszaértek Fenrirrel a sétából, éppen befordult

az utcába a költöztetőkocsi, szóval akár rá is jöhetett volna, hogy a szomszédja érkezett meg. Persze ez nem indokolta Fenrir viselkedését, aki – ha tehetne – inkább kokettált másokkal morgás helyett.

Most viszont veszettül ugatni kezdett.

Lise odasietett mellé.

Az új szomszéd éppen a költöztetőkkal egyeztetetett az ajtóban. Egy pasi papírokat írathatott alá, egy másik meg odapillantott feléjük, jó szándékúan intett a kutyának, aztán az autóhoz sétált. De Fenrir rá se hederített.

– Nyughass már... – mormolta Lise.

És akkor kilépett a szomszéd az ajtó takarásából. Talán, hogy megnézze, mi ez a zenebona. Lise pislogott, mert ez a pasi pontosan úgy nézett ki, mint a magazinokba kerülő, fávágó típusú norvég pasasok. Magas, izmos, szakállas, szőke. Az ilyeneket országimázsfilmekbe válogatják. Ahhoz képest, milyen hűvös nap volt, csak egy rövid ujjú pólót viselt, kicsit össze is koszolódott, talán a pakolás miatt, a farmere is szakadt és kopott volt, de az jó eséllyel szándékosan. A tekintete először Lisén állapodott meg, aztán Fenriren. A kutya keményen vakkanzott egyet, majd amikor a férfi elindult feléjük, nyüszítve lekushadt.

– Ó, üdv a szigeten! – mosolygott Lise a pasira. Ő megállt előtte keresztbe font karral. Szépek voltak a karján az izmok. Látványosak, de nem túlzóan. – Most költöztél?

A szomszéd válasz helyett csak felvonta a szemöldökét.

– Fenrir eléggé rád pörgött – mutatott Lise a kutyára, de azt elhallgatta, hogy ő is közel jár ahhoz, hogy rápörögjön a pasasra. A kutya lesunyta a fejét. Érdekes... – Ne haragudj, hogy megugatott, biztos csak jó az ízlése.

– Fenrirnek nevezted el? – A pasi hangja kellemes volt. Lise ránevetett.

– Van benne valami farkasos, nem? – Lenyúlt, és megsimogatta a kutyája fejét. Fenrir hálásan a tenyerébe szuszogott. Pontosan úgy nézett ki, mint egy kék szemű, szürkésfehér farkas. Lise elégedett volt a névválasztásával.

– Nem félsz, hogy bajt idézel a fejedre?

– Bajt...?

– Fenrir kiszabadulása nem éppen a békével jár együtt.

Lise elnevette magát. Tény, hogy a mitológiai Fenrir, Loki fia a Ragnarök idején szabadul majd el, de ő inkább arra gondolt a névválasztásnál, hogy egy farkas, akitől még az istenek is félnek, igenis jó ómen.

– Ennek ellenére általában nagyon barátságos, csak ma megkerült. Nem tudom, mi lehet az oka, telihold van, vagy mi...

– Biztosíthatlak róla, cseppet sincs telihold – felelte a szomszéd, majd hátat fordított, és visszasétált a házába.

Még csak be sem mutatkozott. Lise egy pillanatig még bámulta a hófehér ajtót, ami szinte világított a vörös falak mellett. Micsoda mogorva alak... Csak addig menne el országimázskampányba, amíg meg nem szólal.

Fenrir úgy sündörgött vissza a házba, mint aki jól végezte dolgát.

– Össze akartál ismertetni velem, szívem? – kérdezte Lise, amikor a kutya odakocogott a kanapéhoz. – Nem mondom, jó választás, de ő nem tűnik vevőnek a témára...

Fenrir sóhajtott, elterült a kanapén, és most már nekifogott az előírányzott durmolásnak.

A következő hét alatt Lise azért megtudott egy-két dolgot, amikor Fenrirrel sétálva találkozott a szomszédokkal. A jóképű pasi neve Aksel Haaland volt, kiderült, hogy átjár a szomszéd sziget legnagyobb

városába dolgozni, és valami magas beosztása lehet, bármit sugalljon is a favágószakáll. Szokott túrázni, sőt futni is a hegyen, és drágának látszó, nagyon magas kocsija van. „Nem gyereknek való, érted...”, bólogatott Ina, amikor ezt elmesélte.

Aztán néhány nap múlva egy grillezés során a szomszédság tovább bővítette az ismereteit Aksel Haaland terén. „Úgy tűnik, egyáltalán nem akar megismerkedni az unokámmal, pedig olyan helyes lány, szépek lennének együtt – sóhajtott Ina. – Átmentünk a többiekkel, hogy segíthetünk-e valamit, ő meg az orrunkra zárta az ajtót.”

– Ha ilyen modortalan, miért akartad összehozni az unokáddal? – jegyezte meg Lise. Ina ajkán hamiskás mosoly bukkant fel, olyan, ami azt sugallta, hogy még egy nagymama is felfigyelhet egy favágószexuális pasira. Ezzel Lise lezártnak tekintette a kérdést.

Ő maga csak egy héttel később látta újra a jóképű szomszédot. Éppen felértek egy kaptató tetejére Fenrirrel, Lise pedig megállt venni pár mély lélegzetet. No és megbámulni a kedvenc kilátását a környező szigetek hegyei között megbúvó falvakra. Az apró, színes házak makettfalunak látszottak innen.

Fenrir egyik pillanatról a másikra kezdett el ugatni. De olyan veszettül, hogy Lise egy kicsit meg is ijedt. Már éppen kitapintotta a zsebében a paprikasprayt, amikor felbukkant az ösvényen Aksel Haaland. A póló ezúttal izzadt felsőtestére tapadt, szakadt farmer helyett pedig kényelmes és a combját kiemelő nadrág volt rajta. A haja csapzottan lógott a homlokába. Lisének kedve támadt beletúrni. De helyette a kutyája után kellett kapnia, mert Fenrir lényegében nekirottott a pasinak. Meg kell adni, elég jó ízlése volt.

– Bocsi, bocsi, bocsi... – motyogta Lise a kutya nyakörvét markolva. – Nem szokott ilyen neveletlen lenni...

– Meghiszem azt – közölte a pasi. Lepillantott Fenrirre, aki hirtelen lelapult a földre. Lise összevonta a szemöldökét. Most át akarja harapni a torkát, vagy fél tőle? Fenrir ennél magabiztosabb szokott lenni.

– De tényleg, kezdem azt hinni, hogy te vagy fura hatással rá.

Aksel Haaland végigmérté Lisét, mintha csekkolná, aztán egyetlen szó nélkül továbbfutott. Lise utána pillantott. Szexi volt a feneke futás közben.

Fenrir felnézett Lisére, láthatóan valamilyen jutalomfalatban reménykedett.

Lise a fejét csóválta.

– Értem, hogy érdekel, de azért ezt finomabban is kifejezhetnéd...
– jegyezte meg.

Egy szeles, borongós napon Lise kocsija úgy döntött, bemondja az unalmast. Hirtelen nagyon ostoba dolognak tűnt, hogy nem vitte el szervizbe, amikor olyan furcsán elkezdett kattogni. Most pedig itt ragadt az úton a boltból hazafelé, az autómentő nem sok jót ígért, a csomagtartóban meg ott várakozott az a rengeteg holmi, amit bevásárolt. Pont olyan távolságra volt otthonról, hogy gyalog megterhelő lett volna elcipelni őket. Szóval, a helyzet cseppet sem volt rózsás.

Lise körüljárta az autót, háromszor is, hátha a rituálé valamilyen módon segít, de persze hiába. Így hát elővette a fagyit a csomagtartóból, letelepedett az út szélére, és eszegetés közben azon töprengett, melyik kollégáját hívja fel. Ekkor fékezett le mellette egy fekete terepjáró. Látásból már ismerte, mert néha elcsípte Akselt, amikor elindult vagy hazaért, de sosem nézte meg alaposabban a kocsit. Dögös volt.

– Minden rendben? – kérdezte Aksel.

– Ja, általában szeretem egy szeles napon az út szélén fagyival hűteni magam, ahelyett, hogy otthon lennék...

Aksel felvonta a szemöldökét, olyasformán, mint aki nehezen tud ezzel a szeretettel azonosulni, de azért nem kíván ítélkezni.

– Azt sem értem, minek vásárol bárki fagyit ilyen időben.

Lise bosszúsan fújta egyet.

– Mert nyár van.

Aksel felpillantott a felhős égre. Megint esni kezdett.

– Cserben hagyott! – mutatott Lise a kocsira. Aksel érdeklődően végigmérte. – Köhögött néha, de azért mindig elvitt mindenhová. Erre most tessék...

– És fagyival vigasztalódsz? – találgatott a férfi.

– Nem akarom, hogy kárba vesszen...

– Remélem, fagyasztott húsgolyót nem vettél... Nem túl egészséges nyersen befalni őket...

Lise az égre emelte a szemét.

– Elmúltam öt éves...

Aksel tekintete végigfutott az arcán. Pont úgy festett, mint aki a jó szomszédság érdekében lenyel egy „ha te mondd”-at.

– Hazafelé tartok. Elvigyelek? – kérdezte helyette.

– Megköszönöm.

Aksel mellé húzódott, és szó nélkül átpakolta a teli bevásárlószatyrokat, aztán odalépett a kocsija mellé. Volt egy pillanat, amikor Lise azt hitte, lovagiasan ki fogja nyitni neki az ajtót, de a férfi végül csak intett, megkerülte a terepjárót, és bevágódott a volán mögé. Lise követte.

Kellemesen meleg és kellemesen férfias Aksel Haaland-illat fogadta odabent. Jó, eddig nem tudta, milyen Aksel Haaland illata, de ez csakis az övé lehetett. Keveredett benne valami ősi erő és a természet

frissessége. Lise mélyen magába szívta, és jólesően sóhajtott, miközben kifújta. Bizsergett tőle. Aksel rámeredt, mire Lise zavartan köhintett párat, és kinézett az ablakon, mintha az autójától búcsúzna. Az arca átforrósodott.

– Szóval, munkából mész hazafelé? – kérdezte, amikor már végtelen másodpercek óta haladtak némán.

Aksel válaszul hümmentett.

– Jó sokáig dolgoztál.

Aksel halvány mosollyal figyelte az utat. Nem felelt. Lise megint megköszörülte a torkát.

– Van egy ilyen tulajdonságom, hogy a csendet ki kell töltenem... Akár nyilvánvaló dolgokkal is...

– Tudom – felelt Aksel szórakozott hangon. – Akár otthon is.

Lise megdermedt. Aksel is.

– Úgy értem... sokat hallgatsz zenét... – motyogta.

– Hangos vagyok? Zavarlak? – Lise nem értette, ezt miért érzi olyan nagy gondnak. Tudta, hogy nem hallgat túl hangosan zenét, az új szomszéd meg ne morogjon mindenben!

– Dehogy. Nem úgy értettem. Nem is hallom gyakran... – felelt Aksel. Hamis volt a hangja.

Némán hajtottak tovább, az út kanyargott a különböző színű házak között. Lise az autó ülésére szorította a tenyerét. A férfi illata körülölelte, és amikor felé pislogott, észrevette, hogy Aksel is őt figyeli. Érdeklődőnek tűnt.

– Én... a vendégházban dolgozom – jegyezte meg Lise. Nem volt túl nagy hely, viszont annál forgalmasabb. A turisták imádták a világegyetem-hangulatot, az északi fény ígérését, a természet közelségét és a túrákat. Persze Lise is imádkozta ezeket, ezért is jött el ide az egyetem után, annak ellenére, hogy a szülei abban reménykedtek, Bergenben marad.

Hivatalosan persze ez illeszkedett az egyetemi tanulmányaihoz is, de egyelőre nem biológiával foglalkozott. Nem hivatalosan pedig Lise értékelte, hogy *kevesen* laknak itt, és mindenki tud mindent. Otthonosnak tűnt a gondolat, hogy itt figyelnek egymásra az emberek.

– Tudom, mit csinálsz – mondta Aksel. – Hallottam a városi lányról, aki sütit süt a még városibbaknak.

Lise felnevetett. Igaz, a vendégházban nem lehetett csak szakácskodni, minden munkát el kellett látni – márpedig a változó számú önkéntessel akadt munka bőven –, de ő legjobban tényleg a konyhát szerette.

– Én meg arról hallottam, hogy te mit csinálsz és hogy kerülsz ide. Aksel arca elsötétedett.

– Pedig arról nincs mit mondani.

– Miért nem a városban élsz, ha ott dolgozol?

Aksel egy pillanatig hallgatott, aztán ránézett a szeme sarkából.

– Kíváncsi vagy, városi lány...

– Hát, te vagy az új látványosság errefelé.

– Én is ettől tartok.

Aksel lassított, majd egy élesebb kanyar után a táj kinyílt előttük. Lise bámulta a sziklákat ostromló hullámokat, miközben visszanyelte a további kérdéseket, de még a csendkitöltő bejelentéseket is az út hátralévő részére. A férfi kérés nélkül markolta fel a zacskókat, miután megálltak, és elindult vele Lise ajtaja felé. Fenrir örült ugatásba kezdett, mintha legalábbis egy betörőt kellene jobb belátásra bírnia.

– Hahó... – Lise kinyitotta az ajtót, mire a kutya kivágódott, és majdnem felugrott Akselre. – Fenrir! Le! – kiáltott Lise.

Aksel is felmordult, és a kutya azonnal lekushadt.

– Valami macskamenhelyet üzemeltetsz? – kérdezte Lise, miközben Aksel levágta a konyhapultra a csomagokat. – Csak hogy ennyire dühítetted a kutyámat.

– Nyilván jó emberismerő – felelt a férfi morcosan. Lise rámeredt.

– Tessék?

Aksel keresztbe font karral indult vissza a kocsijához.

– Meghívhatlak egy italra cserébe, amiért segítettel? – kérdezte Lise, miközben Aksel már-már durván lökte a kezébe az utolsó zacskókat. – Vagy a híres, városilány-féle sütik valamelyikére?

– Nem szükséges.

– De szívesen teszem. Hálából...

– Azt mondtam, nem – csattant fel Aksel.

Lise értetlenül nézte, ahogy átcsörtet a házak között húzódo sővényen. Azzal sem fáradt, hogy beparkoljon a garázsába, csak berohant a házába. Lise hátrahőkölt, ahogy csattant az ajtó. Ez szinte olyan volt, mint egy menekülés.

Lise nem szeretett tartozni, és hitt a jószomszédi viszonyban. Továbbá az sem tetszett neki, hogy ennyire nem ismeri ki magát Akselen. Nem tűnt egyszerű esetnek, de volt benne valami vonzó és érdeklődő, ami miatt képtelen volt elengedni. Így aztán felszerelkezett egy kis sütivel meg sörrel, és becsengetett a férfihoz.

Hosszú percek teltek el, mire Aksel felbukkant végre az ajtóban. Végigfutott a tekintete Lisén, mélyen beszívta a levegőt, és nyelt egyet.

– Mit keresel itt? – kérdezte védekezőn.

– Hoztam sört – mutatta fel Lise az üvegeket –, és sütöttem sütit. Szép az idő, kiülhetnénk egy kicsit.

– Mondtam, hogy ne csináld ezt!

Lise állt az ajtóban, maga elé nyújtotta a sört meg a dobozt a sütikkel, és idiótának érezte magát. Égett az arca, de nem a ritka, nap-sütéses napnak köszönhetően, hanem mert Aksel tényleg mondta.

Ő meg bemagyarázta magának, hogy nem úgy értette. A férfi szája megrándult, aztán hátrébb lépett.

– Gyere be! – Tökéletesen fegyelmezett volt a hangja, Lise nem tudta eldönteni, hogy beletörődő-e, vagy egy kicsit azért örül.

– Bocsánat, előre meg kellett volna beszélnem...

– Akkor nemet mondtam volna – vágta rá Aksel. Elvette a sört, tálat szedett elő a sütinek.

Lise közben körülnézett a tágas nappaliban – ami egyáltalán nem nézett ki nappalinak, inkább volt edzőterem futópaddal, súlyokkal, fekvenyomóval. Lise pislogott.

– Ha a nappali helyén van az edzőtermed, akkor hol a nappalid? Az erdőben? – találgatott.

– Szinte – felelt Aksel.

– Kezdem érteni, miért nem hívsz vendégeket.

– Ugyan, a közelében sem jársz az okoknak... – morogta a férfi. Megszagolta az egyik kekszet, és néhány pillanatig töprengően bámulta.

– Nem tettem bele mérget – biztosította Lise, aztán rájött, hogy semmit sem tud a férfi allergiáiról. – Hacsak... nem ellenséged a glutén és a mandula.

– Jó is lenne, ha a glutén és a mandula lenne a legnagyobb ellenségem. – Aksel két harapással eltüntette a kekszet. Úgy tűnt, a zsírt és a cukrot sem tekinti ellenségnek, pedig a kinézete nem ezt sugallta. – Jó lett.

Lise elmosolyodott, és ő is elvett egyet. Szétolvadt a nyelvén, és kellemes, mandulás ízt hagyott maga után. Aksel tekintete az ajkára siklott, amire rátapadt pár morzsa. Lise tétován lenyalta, mire a férfi felmordult. Elszakította róla a tekintetét.

– Akkor kiülünk? – intett a terasz felé.

– Hacsak nem akarod megmutatni a hálósobádat... – szakadt ki Liséből, mielőtt megfontolta volna, hogy okos ötlet-e ezt mondani.

Még a szakáll alatt is látszott, hogy Aksel mennyire elvörösödött. A pír a pólója kivágása alá is bekúszott. Egy végtelen pillanatig csak bámultak egymás szemébe.

– Azt hiszem, nem az lenne életünk legjobb döntése.

– Sohasem pályáztam a „jó döntések meghozója” címre.

Aksel horkantott.

– Csábító, de azért csak kezdjünk itt – vezette ki a hátsó verandára.

Lise elmosolyodott. Aksel csábítónak tartja – ez a kezdet neki is tetszett. A férfi terasza az erdőre nyílt. Nem volt olyan lélegzetelállító a kilátás, mint tőle, viszont Lise orrát azonnal megtöltötte a sós pára és a fenyvesek illata. Odalépett a fából ácsolt kerítéshez, rátámaszkodott, és csak bámulta a fákat.

– Sosem tartasz attól, hogy valami kijön az erdő mélyéről?

Lise maga eddig nem tartott tőle. Biztonságosnak és megnyugtatónak érezte a szigetet. De most összeszorult a mellkasa, ahogy a fák rettenthetetlen sorát nézte. Aksel mellé állt. Kellemes illat érkezett vele, a karja hozzáért egy pillanatra Lise karjához. Aztán gyorsan el is húzódott.

– Szemmel tartom az erdőt. És inkább a bejárati ajtót kellene védenem, ha attól tartanék, hogy rám törnek...

– Ne már... – morogta Lise. – Végül is te hívtál be.

– Mert nem vagy egyszerű eset.

Aksel összevont szemöldökkel vizslatta a fákat. Lise önkéntelenül rajta felejtette a szemét. Szürkés-kék volt a szeme, mint a tenger viharos napokon, az arccsontján húzódott valamilyen sebhely, ami éppen csak látszott a szakálla alatt. Lise kíváncsi lett volna, mi történt vele. Aksel mélyen beszívta a levegőt, majd Lise felé fordult.

– Figyelj, én nem szoktam haverkodni. Nem ismerkedem idősebb hölgyek unokáival, bármilyen kedvesek legyenek is, és nem ülök ki a szomszédokkal a verandára, akkor sem, ha történetesen jó serinakakert sütnek.

– Én felvettem, hogy menjünk a hálósobába.

Aksel fűjt egyet.

– Komolyan beszélek. Nem csinálok ilyet, Lise.

– És miért nem?

Aksel nem felelt azonnal, mint aki keresi a szavakat.

– Mert veszélyes.

– Most riogatni akarsz? – nevetett fel Lise. – Majd védekezünk.

– Nem attól veszélyes...

Összehúzta a szemöldökét.

– Azért jöttél fel egy néptelen szigetre, mert belekeveredtél valamibe?

– Ha azt mondanám, hogy igen, szépen hazamennél?

Lise rábámult.

– Ha haza akarsz küldeni, be sem kellett volna engedned.

– Tudom. Hibát követtem el. – Aksel a süteményekre pillantott, mintha Lise kekszei vitték volna tévútra. – Nem ismeresz engem...

– Pont ezen próbálok változtatni.

– ...és hidd el, addig jó neked, amíg nem ismeresz.

Lisében hirtelen ébredt fel a harag.

– Addig jó nekem? – ismételte meg halkán. Aksel átható tekintettel bámulta, feszültnak látszott. – Mégis mit képzelsz magadról? Tényleg azt hiszed, hogy fenyegetned kell? Igen, én vagyok itt a furcsa városi lány, de azért nem vagyok teljesen hülye. Előadod nekem a titokzatos figurát? Hát ezt senki sem kajálja be. Ha azt remélted,

hogy *ettől* akarlak megszerezni és megjavítani, tévedtél. Ha meg anynyit sem tudsz egyenesen megmondani, hogy nem érdekellek, akkor szégyelld magad!

Lise keze már mozdult is, hogy felmarkolja a dobozát, de Aksel – jó házigazdaként – korábban áttette a kekszeket egy tálba. Egy pillanatra letaglózta Lisét a bizonytalanság: el akart tűnni innen, mégpedig azonnal, de ha most átcsörtet a házon, hogy megkeresse a dobozt, csak elhúzza ezt az egész kínos jelenetet. Aksel megmoccan, amivel felrázta Lisét is. Talán neki is eszébe jutott a doboz.

– Ne fáradj! Sajnálom, hogy zavartalak.

Lise lesietett a veranda lépcsőjén, és a zöldellő fűben indult meg a saját háza felé. Zúgott a feje, és dühös volt magára. De Akselre is.

Amikor hazaért, Fenrir a nyomába szegődött, mintha ellenőrizni akarná. Lise odahúzta magához, beletúrt a kutya puha bundájába. Haragos sírás szorította a torkát, pedig egyetlen csepp könnyet sem akart ejteni ezért a beképzelt pasiért. Nézhet ki akármilyen jól, ennyit nem ér... Mégis kicsordultak a könnyei.

Valószínűleg nem beszélt volna többet Aksel Haalanddal, és azt is elengedte volna a füle mellett, amit mások mondanak róla, ha a következő teliholdkor Fenrir nem örül meg. Csak azért tudta, hogy telihold van, mert az égen ott vigyorgott a széles tányér, amikor ő éjszaka visszaért egy nem is olyan rossz randiról, és rájött, hogy a kutyája nincs otthon.

Fenrir nem volt túl jó formában napközben sem, ami elég ciki volt, mert a vendégház tulajdonosa nem látott szívesen egy morgónyüszítő állatot. Lise nem győzött rászólni, de – meglepő módon – a

fegyelmezés sem hatott. Azt remélte, hogy otthon majd Fenrir megnyugszik, és a kutya sértetlen el is vonult a fekhelyére, amíg ő elkészült a találkozóra. Lise azt hitte, minden rendben lesz.

Aztán arra ért haza, hogy Fenrir valahogy kilökte a hátsó ajtót. A zárat nem fessegették, a házat nem forgatták fel, látszólag semmi sem tűnt el, szóval valószínűleg nem betörés történt. Lise a kutya nyomait kezdte követni. És azok a szomszédba vezettek. Legalábbis más nagytestű állat nem dülhatha fel így a sövényt.

Lise hevesen doboló szívvel masírozott oda Aksel ajtajához.

A férfi az ötödik csengetésre került csak elő, sápadt volt az arca és karikás a szeme. Lise talán tett volna valami megjegyzést arra, hogy hol marad a szokásos, magazinba kívánczoló megjelenése, ha nem érdekelte volna sokkal jobban a kutyája.

– Baj van? – kérdezte Aksel.

– Fenrir... Kiszökött, és csak azt szerettem volna tudni, hogy nem láttad-e. Tudod, a farkasszerű, téged veszettül ugató huskyról van szó...

Aksel megdermedt. Lise úgy érezte, annyira nem érdekli, hogy válasza sem méltatja, rá akart üvölteni, mert feszítette a türelmetlenség, de... Aksel felemelte a kezét. Lise ekkor döbbent rá, hogy valamit figyel. Az orrlyukai kitágultak, magába szívta a levegőt, és mintha hallgatózott volna, habár Lise nem hallott mást, csak a szokásos éjszakai hangokat: a szél susogását, egy faág játékát a háztetőn, rovarciripelést.

– Megnézem – fordított hátat Aksel, és visszacsörtetett a házba.

Bár senki sem invitálta, Lise is utánament. A benne sigestgő feszültség nem engedte, hogy tovább ácsorogjon.

A futópád bekapcsolva villogott, a telefon és a fülhallgató, amit ledobtak az üvegtartó bemélyedésbe, megindokolta, hogy Aksel miért nem hallotta meg hamarabb. Azt viszont semmi sem tudta volna megindokolni, hogy a futópád szerint a férfi hat és fél órája futott

egyfolytában, olyan átlagsebességgel, amiből Lise öt percet sem tudott volna tartani.

Dermedten bámulta a villogó számokat. Aztán a kijelző hirtelen kikapcsolt, valószínűleg véget ért a szüneteltetési idő. Lise pislogott. Amit látott, az teljesen lehetetlen. Oké, mondjuk, hogy Aksel Haaland ultramaraton futó. De még csak különösebben csapzottnak sem látszott, amikor ajtót nyitott.

– Lise! – Aksel hangja a hátsó ajtó felől hallatszott. Lise sürgetést hallott ki belőle, úgyhogy hagyta a futópad rejtélyét, és kisietett.

A férfi az erdő felől jött, és a karjában tartott egy szürke-vörös-barna, remegő testet. Kellett egy pillanat, mire Lise felfogta, hogy a férfi a kutyáját hozza.

– Fenrir!

– Megtámadták – tájékoztatta Aksel.

Lise gyomra felkavarodott a vér fémes szagától. *Ne, ne, ne, ne...*

– Lélegezz a szádon keresztül! – szólt rá Aksel. – Hozz egy pokrócot, amibe betakarhatjuk! Legyengült, sok vért vesztett, kiszáradt. Azonnal orvoshoz kell vinnünk. Vezetek.

Lise kábán engedelmeskedett. Hálás volt, hogy Aksel nem tesz fel kérdéseket, és nem bizonytalankodik. Látszólag pontosan tudta, mit kell tenniük, neki meg csak annyi dolga volt, hogy szót fogadjon.

Előkerítette Fenrir pokrócát, Aksel kocsijának hátsó ülésére tették a kutyát, Lise mellé helyezkedett, kezét a fejére tette, meg az orra elé, hogy érezze a lélegzetét. Gyenge volt és hűvös. Aksel beletaposott a gázba.

Nem Lise megszokott állatorvosához mentek, hanem valamerre elkanyarodtak a szigeten. Egy régi kunyhóhoz jutottak, aminek fűvel benőtt teteje a skanzeneket juttatta Lise eszébe. Létezik még valaki, aki ilyenben él?

– Előremegyek. – Aksel nem várt választ.

Lise Fenrir fejét simogatta. Valószínűleg biztató szavakat suttogott neki. Valószínűleg olyasmit is megígért, amit legjobb esetben is csak az orvos tud teljesíteni. Később nem tudta visszaidézni. Egy szempillantással később Aksel Haaland már megint ott volt, és finom határozottsággal kihúzta Lisét a kocsiból, aztán félretolta, hogy kiemelhesse Fenrirt.

A kutya meg hagyta. Nem morgott a férfitra, nem nyüszített. Lise szíve összefacsarodott a némaságtól.

Aksel terelte be a rendelőbe őt is. Váltott pár szót az állatorvossal, de Lise képtelen volt odafigyelni arra, hogy miről beszéltek. Pedig lehet, hogy a kérdések neki szóltak. És mégis... Sehol sem találta magában azt a határozott gazdát, aki felnevelte a kutyát, sehol nem találta a nőt, aki közölte a szüleivel, hogy márpedig ilyen messzire fog költözni, aki kitarzott amellest, hogy most természetre, csendre és falusi nyugalomra van szüksége. Most nem találta magában a nyugalmat. Dobolt a szíve, és annyira összeszorult, hogy könnyek szöktek a szemébe.

Arra ocsúdott, hogy Aksel ott ül mellette, és fogja a kezét. A férfinak forró volt a tenyere. Lágyan dörzsölgette Lise ujjait, és aggodalmas tekintettel figyelte.

– Fenrir?

– Még műtik.

Lise nyelt egyet. Ez nem hangzott jól. Egyáltalán nem.

Aksel odahúzta magához, és átölelte. Meleg és megnyugtató volt a karjai közé bújni, a pólójába fúrni az orrát. A könnyek csípték Lise szemét, a férfi illata azonban segített.

Aztán az orvos végre előkerült. Dr. Gøran Skog. Lise most jött rá, hogy ismeri. A férfi néha túrákat is vezetett, és mutatott jó pár

gyógynövénylelőhelyet Lisének az első hónapokban. Skog szeme szomorú volt. Lise már azelőtt tudta, hogy mit fog mondani, hogy belekezdett volna. De attól még nem volt képes elhinni.

– Haaland, válthatnánk pár szót? – intett az orvos Aksel felé. A férfi aggódalmasan Lisére nézett, és ő inteni akart, hogy menjen csak, de képtelen volt mozdulni. Aksel vonakodva állt fel, és követte az orvost.

Lise felkelt a székről. Nem ülhet csak úgy itt. Dobolt a lába, dobolt a szíve, kereste a helyét, kereste a válaszokat. Az ajtó réséből, ami mögött Aksel és az orvos eltűnt, lámpa éles fénye szűrődött ki. Lise odasétált. Látnia kell Fenrirt...

– ...ez akkor is minimum aggasztó – mondta éppen Skog.

– De nekem nincs közöm hozzá – felelt Aksel elutasító hangon.

– Hogy mondhatasz ilyet? Végig tudtad, hogy nem rejtőzködhetsz örökké.

– De nincs közöm a kutyához. Se a nőhöz.

– Nem úgy tűnik. És te is tudod, hogy felelősséggel tartozol azért, amit ebben a világban okozol.

Aksel dühösen fújta egyet, aztán az ajtóhoz csörtetett, és feltépte. Úgy nézett szembe Lisével, mint aki pontosan erre számított, hogy ott fog toporogni a küszöbön.

– Kérdésed van Skoghoz? Hajrá, én már úgyis végeztem! – morogt.

Lisének ezer kérdése lett volna – Akselhez éppen annyi, mint az orvoshoz.

– Én csak...

– Szeretnél elbúcsúzni? – enyhült meg Aksel arca. Lise nyelt egyet, bólintott.

A másik helyiségben túl éles volt a fény, túl erős a fertőtlenítőszag, túl mozdulatlan a letakart test. Skog lehúzta a takarót Fenrir fejéről,

Lise keze reszketett, ahogy a kutya homlokára tette. *Csak alszik... bárcsak aludna...* De pontosan érezte, hogy nem csak alszik, és valami szilánkokra tört benne az érzéstől.

Nem tudta, mennyi idő telt el, de Aksel végül kivezette. A férfi keze a vállára simult, amíg visszakísérte a kocsihoz, segített neki beülni. A hold magasról bámult le rájuk üres, érzéketlen arccal.

Valami nem stimmel. Persze, igazából semmi sem stimmel, mert Fenrir nem aludt ott az ágy melletti fekhelyén, nem türelmetlenkedett reggel a sétára várva, és nem igyekezett jólneveltség és cukiság kombinációjával jutalomfalatot kicsikarni. De nem csak erről volt szó. Lise agya pörgött, a szíve zakatolt, és folyamatosan úgy érezte, hogy valami elkerülte a figyelmét. Valami létfontosságú. Alig aludt, és amikor betántorgott a munkahelyére, kérés nélkül kapott egy szabadnapot. Mindenki megölelte, mindenki sajnálkozott, még a két napja érkezett, külföldi önkéntesek is, akik nem is találkoztak Fenrirrel. Lise tűrte, de most még ez sem segített, így csak megindult gyalog haza.

Minden zajra összerendezte, a szeme sarkából sűrű hátú huskykat látott, de ha odanézett, csak egy furcsa alakú szikla vagy egy fatörzs bámult vissza rá. Sokára ért a házhoz, az eső újra szemerkélni kezdett addigra, homlokába tapadt tőle a haja. Haza kellett volna menni, lerúgni a bakancsot és inni valami meleget, mégis elbizonytalanodott a küszöbön. Hirtelen elhatározástól hajtva megfordult, és Aksel Haa-land ajtajához masírozott. A férfi az első kopogtatásra kinyitotta.

– Nem bírok egyedül lenni – vallotta be Lise.

Aksel bólintva hátralépett. Pedig nem lett volna kötelező megint beinvitálnia. Végül is éppen eleget tett már előző nap is.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tudom, hogy most nehéz – motyogta.

– Hangosan is kimondtam? – nézett rá Lise. Aksel szórakozottan bólintott.

– Kávé vagy tea? – kérdezte. Lise vállat vont, mire a férfi megindult a konyhába.

Jól nézett ki. Lise talán csak azért bámulta meg a karján megfeszülő izmokat, hogy valami segítsen elterelni a figyelmét, de akárhogy is, most jó volt egy kicsit belefeledkezni Aksel mozdulataiba, ahogy a teát készíti, ahogy elrendezi az asztalon a terítéket. Mintha a férfi is pótcselekvést keresett volna.

– Sajnálom – szólalt meg végül. – Én is... vesztettem már el olyat, aki fontos. És egy kutya éppen úgy a falka... a család tagja, mint mások.

– A falka tagja? – ismételte Lise zavartan. – Kutyanézőpont...

Aksel megvonta a vállát. Leült, gőzölgött közöttük a két bögre. Lise a férfi kezét figyelte, ahogy az asztal lapjára simul. Mintha kihívás lenne nyugton maradnia.

– Nem akartam, hogy ez történjen veled.

– Megakadályozhattad volna?

– Próbáltam megakadályozni, mondtam, hogy tartsd távol magad tőlem.

– De miért okol téged az állatorvos? – kérdezte Lise értetlenül. Aksel rábámult, mélyet lélegzett, halk morgás tört fel a torkából.

– Fogalmam sincs.

– Dehogy nincs!

– Cukrot? – Aksel közelebb tette a cukortartót, de a mozdulat kemény volt, elutasító. Lise keresztbe fonta a karját. A férfi szája meg-rándult. – Nem lett volna szabad odajönnie.